

Με τα πρώτα χιόνια του Δεκέμβρη νοσταλγώ την επόμενη άνοιξη

ΣΤΟΧΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

Αρχισα ήδη από το Δεκέμβριο να προετοιμάζω τους στόχους μου για τη νέα χρονιά (όχι ότι πέτυχα τους προηγούμενους, αλλά για μια ελπίδα ζούμε), πιο υγιεινή ζωή, ταξίδια, τέχνες και γράμματα και τέτοια, αλλά μετά την σχετική ταινία για το τέλος του κόσμου το 2012, αναρωτιέμαι τι νόημα έχει. Μήπως καλύτερα να ρίξω αλλού το βάρος, στην απόλαυση, στην ηδονή;

ΣΤΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΤΟΥ WALDSASSEN*

που επισκέφτηκα τα Χριστούγεννα εκτός από το δέος που μου προκάλεσαν, όπως πάντα στους γοθτικούς ναούς, ο μπαρόκ χώρος με τις τεράστιες αψίδες και το ιερό συν στην περίπτωση αυτή τα ιερά λείψανα των μαρτύρων δεξιά και αριστερά στα κλίτη καθώς και η μουσική από το θρησκευτικό όργανο, που έτυχε να παίζει, η σκέψη πόσα γεγονότα, πόσες γιορτές και πόσες αργίες οφείλουμε στη θρησκεία μας. Αν την καταργούσαμε για κάποιο λόγο, θα δουλεύαμε συνέχεια;

**κάπου στη βόρεια Βαυαρία*

ΠΟΣΟ ΛΑΪΚΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΛΑΪΚΑ;

Ακούγοντας παλιά λαϊκά, του 60, η σκέψη ότι τα λαϊκά υποτίθεται τραγουδία μας επηρεάζονται από την μόδα, υιοθετούν την τάση της εποχής. Τότε ήταν της μόδας τα λάτιν, ο Χιώτης παίζει έτσι και φωνάζει «μάμπο τσάρλι» ή κάτι τέτοιο στο τέλος του τραγουδιού «Περασμένες μου αγάπες». Το ίδιο και με τα ελληνοινδικά τότε, όταν δεν ήταν κλεμμένα. Αργότερα έγιναν λίγο τζαζ, την εποχή του Πλέσσα και μετά ελαφρολαϊκά. Τώρα που επίκαιρη είναι η ποπ, έχουν γίνει λαϊκοποίηση τα τραγούδια, με ηλεκτρική κιθάρα κ.τ.λ. Τώρα βέβαια αν τα τραγούδια αυτά εκλαμβάνονται ως λαϊκά από τον κόσμο, εμένα δεν μου πέφτει λόγος.

ΠΕΡΥΣΙ ΗΜΟΥΝ ΕΝΑΣ

οργανισμός που διαβάζει –κυρίως και ευχαρίστως– και γράφει –κυρίως μεταφράσεις. Κι όταν ανεβαίνω μια ανηφόρα, δεν με αναγνωρίζω πια. Τον –άλλοτε– αίλουρο, τον αέρινο. Κι ως έκοπα το τσιγάρο.

Να γίνω άλλος οργανισμός που να απολαμβάνει ηδονικά τη ζωή σε όλες τις εκφάνσεις της δύσκολο το βλέπω κι αυτό.

Η ΤΕΧΝΗ ΩΣ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ, ΩΣ ΛΥΤΡΩΣΗ, ΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Δεν ξέρω γιατί μ'αρέσει ο Μοντιλιάνι, ο ντε Κίρικο και ο Μαγκρίτ και ο Ντελβώ (έπεται η των εκθέσεων τους επίσκεψη). Τι δουλειά έχω εγώ Έλληνας από το Κολχικό (πρώην Μπαλάφτσα) της επαρχίας Λαγκαδά με ευρωπαίους (και έλληνες) σουρεαλιστές, μ'αυτήν την τέχνη χωρίς έκδηλα συναισθήματα, χωρίς κανονικές μορφές, χωρίς καν μορφές ενίοτε, γιατί με γοητεύουν τόσο τα άχρονα, έρημα ονειρικά τοπία τους; Δεν ξέρω και δεν ξέρω κι αν θέλω να μάθω.

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΕΧΩ ΖΗΣΕΙ

Στις αρχές του (προ)προηγούμενου αιώνα, στο Παρίσι, ανάμεσα σε ντανταϊστές, σουρεαλιστές, σοσιαλιστές, φουτουριστές, μοντερνιστές κάθε είδους, στην πορεία για μια νέα θεώρηση των πραγμάτων, με τις ελπίδες ακέραιες, λίγο πριν διαφευστούν πριν από τον πρώτο μεγάλο πόλεμο. Και να επιζήσω όμως από τις καταχρήσεις και τις ασθένειες της εποχής.

Κατόπιν:

- Στο Βερολίνο του Μεσοπολέμου, σε μια ατμόσφαιρα παροξυσμού και παρακμής, όπως στην ταινία «Καμπαρέ», και να επιζούσα όμως κι εκεί.
- Στο Λονδίνο των "fabulous, swinging sixties" να ζήσω την ενέργεια της εποχής, τη μουσική, τη μόδα, τη καινούρια εποχή των νέων ελπίδων για έναν ειρηνικό κόσμο γεμάτο μουσική και αγάπη, αλλά και να επιζήσω κι εκεί από τις καταχρήσεις και τα ναρκωτικά. Αλλά και στην Καλιφόρνια των παιδιών των λουλουδιών με μια νέα ελευθερία, και με κίνδυνο την αστυνομία και το Βιετνάμ.

Φαίνεται όμως ότι δεν αντέχω τέτοιες συγκινήσεις γιατί και στο Λουξεμβούργο της εποχής μας δεν είναι άσχημα, μια χαρά περνάμε στην ησυχία μας και στην ήρεμη καθημερινότητά μας (να παινέσουμε και το σπίτι μας, ιδίως όταν βλέπουμε τι γίνεται αλλού).

Όμως η πιο μεγάλη μου επιθυμία είναι να ζήσω να τα δω όλα, το πώς θα εξελιχθεί ο κόσμος, τι θα επικρατήσει, τι θα επινοήσουμε ακόμη μετά το iPhone, αν θα συναντήσουμε τους εξωγήινους ή θα παραμείνει έτσι ο κόσμος, πάντα διχασμένος, πάντα με απειλές και αντιπαλότητες, μέχρι να (αυτό)καταστραφεί.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΕΛΓΙΝΕΙΑ

Η –συμβιβαστική– πρότασή μου είναι να κρατήσουν οι Άγγλοι τη μία Καρυάτιδα που έχουν και να μας επιστρέψουν όλα τα υπόλοιπα και να τους δώσουμε τα ωραία αντίγραφα που έχουμε στο νέο Μουσείο να μην κουράζονται να τα φτιάχνουν. Δεν με χαλάει να παίρνουν μια πρόγευση στο Λονδίνο.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΤΗΣΕΙΣ

Αντί να μας ψάχνουν με τα συμβατικά μηχανήματα και προτού να εγκαταστήσουν τα νέα μηχανήματα σάρωσης που μας θα απεικονίζουν σαν γυμνούς, προτείνω να τους αιφνιδιάσουμε και να μπαίνουμε όλοι γυμνοί στα αεροπλάνα. Με τον τρόπο αυτό θα έχουμε οικονομία (μικρής κλίμακας), θα αναγκαστούμε να χάσουμε κιλά για να βελτιώσουμε την εμφάνισή μας, θα είμαστε όλοι ίσοι στην πτήση και θα επιστρέφουμε για λίγο, ως γυμνιστές, στη φύση, στον πρωτόγονο εαυτό μας. Μπορεί ακόμη να κατανικήσουμε τη ντροπή μας και να αγαπήσουμε τα σώματά μας. Εννοείται ότι και οι πιλότοι και οι αεροσυνοδοί θα μπαίνουν όπως τους γέννησε η μάνα τους.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Έχω την εντύπωση ότι τώρα πλησιάζει επικίνδυνα. Απαγορεύουν συνέχεια χωρίς να αφήνουν κανένα περιθώριο στον κόσμο. Πριν από λίγο ήταν το τσιγάρο, τώρα είναι οι λάμπες πυρακτώσεως.

Βέβαια, άφησαν ελεύθερη την καμπύλωση των αγγουριών, ενέργεια που δεν είναι τόσο ασήμαντη και αστεία.

(ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ) ΣΟΚ

Μια Δευτέρα (στις 14.10.2009) πήρα, λίγο βαριεστημένα ομολογώ, να διαβάσω τη σελίδα με τα συγκεντρωτικά αποτελέσματα της Σούπερ Λίγκας (για ποδόσφαιρο μιλάμε) της προηγούμενης ημέρας και βλέποντας την αξιολόγηση των παικτών έπαθα σοκ. Όχι μόνο από την αξιολόγηση. Αυτό το χάλι το ήξερα. Από τη σύνθεση. Διάβαζα όλο ξένα ονόματα. Στον Άρη έπαιζε ένας (αριθμητικά: 1) Έλληνας, ο τερματοφυλάκας, στις άλλες ομάδες το πολύ τρεις (αριθμητικά: 3) Έλληνες. Και καλά στον Άρη, όλοι μιλάνε ισπανικά, στις άλλες ομάδες πώς συννενοούνται; Φέτος πάμε καλά πάντως.

Η ΓΕΝΙΑ ΜΑΣ

Φόρεσε κοστούμι και γραβάτα στο γάμο (της). Πλην ορισμένων εξαιρέσεων, οι οποίοι κατέλαβαν πλέον τις σχετικές θέσεις λήψης αποφάσεων. Όχι ότι ήμασταν αντισυμβατικοί, όπως αποδείχτηκε εκ των υστέρων, αλλά ήμασταν πιο «κουλτουριάρηδες», είχαμε άλλους στόχους, τη δημιουργία, την τέχνη σε πολλές εκφάνσεις της κι όχι την οικονομική επιτυχία. Ή μήπως εθελοτυφλώ και βλέπω μόνο τους δικούς μας; Ήταν όντως η γενιά μας ή απλώς η παρέα μας;

ΩΡΑΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ

Άρχισα να το βλέπω από συνήθεια, το ρετρό θέμα (τραγουδία του Σακελάρου) δεν με συγκινούσε ιδιαίτερα, αλλά όλα άλλαξαν όταν ανέβηκε να τραγουδήσει η ωραία άγνωστη, σαν αρχαιοελληνική κόρη, αλλά ζωντανή, χαρούμενη, με συγκρατημένη εκφραστικότητα, με ανεπιτήδευτη χάρη, με απλό, καθαρό πρόσωπο τον «Αμαξά», τραγούδι του Σακελάρου που στην ταινία τραγουδούσε η Βουγιουκλάκη. Σκόρπισε τόσον ερωτισμό, τόσον αισθησιασμό, που παρά το λάθος που έκανε στα λόγια το κοινό ενθουσιάστηκε. Στη συνέχεια, μαζί με μένα και η κάμερα την ακολουθούσε διακριτικά αλλά σταθερά. Δεν την ξαναείδα έκτοτε.

Η ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΝΣΗ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

Μάλλον έκανε διάλειμμα φέτος. Δεν πιστεύω να ισχυριστούν και πάλι ότι ανέβηκε για ακόμη μια χρονιά η θερμοκρασία. Βρετανοί επιστήμονες όμως τολμούν να ισχυρίζονται ότι η επόμενη χρονιά θα είναι η θερμότερη ever. Βρετανοί δεν ήταν κι εκείνοι οι επιστήμονες που πείραξαν λίγο τα στοιχεία;

Η ΕΛΛΑΔΑ ΩΣ ΕΘΝΙΚΗ

Η εθνική ομάδα μπάσκετ αντιπροσωπεύει κάπως αυτό που θα θέλαμε να είναι η Ελλάδα. Παρούσα στους ευρωπαϊκούς και παγκόσμιους αγώνες, με επιτυχίες διαχρονικά, δυναμική, με επιτυχημένη ανανέωση κάθε τόσο, με ψυχή, με παίκτες που ιδρώνουν τη φανέλλα. Η εθνική ποδοσφαίρου, αντίθετα και δυστυχώς, αντιπροσωπεύει την πραγματική Ελλάδα. Μια έξαρση κάποια στιγμή και μετά πίσω. Ελπίζουμε πάντως για αξιοπρεπή εμφάνιση στην Αφρική.

T.A.